

HỒI 338:

Phong Vũ Nam Dương

Bốn người ra đến phố, Từ Tử Lăng thấy Tạ Hiến Đình đã khá hơn nên buông tay không đỡ y nữa, nói: “Tiểu huynh đệ hãy về mau!”

Đột Lợi lên tiếng: “Thanh lâu là chỗ dễ gây thị phi tranh giành, Tạ tiểu đệ đừng đi đến đó nữa thì hơn.”

Tạ Hiến Đình đỏ mặt, cúi đầu nói: “Đa tạ ba vị đại hiệp ra tay tương cứu, nhưng tiểu đệ và Tiểu Uyển không phải quen biết nhau ở thanh lâu, chúng ta... chúng ta... thật lòng yêu thương nhau!”

Khấu Trọng vỗ vai y, mỉm cười: “Thanh niên mà không phong lưu cũng uổng, nhưng trước tiên phải giữ tính mạng, chẳng còn mạng lấy gì phong lưu, hay là bọn ta sẽ đưa người về!”

Tạ Hiến Đình ngẫm nghĩ, một lúc sau mới đề nghị: “Mong ba vị đại hiệp giúp cho tiểu đệ lần nữa, đừng báo chuyện này cho đại sư huynh.”

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Giấy làm sao có thể bọc được lửa, La Vinh Thái đã bị bọn ta đánh trọng thương. Chắc chắn sẽ không bỏ qua, người nên lập tức báo chuyện này cho đại sư huynh người biết để chuẩn bị trước cho tốt.”

Đột Lợi nói: “Lữ Trọng lão sư không có ở Nam Dương sao?”

Hai mắt Tạ Hiến Đình lập tức đỏ hồng, lệ bắt đầu dâng lên trong mắt, cúi đầu nói: “Sư phụ đã bị người ta đả thương.”

Ba người nghe thế ngẩn nhìn nhau. Bậc danh túc trên giang hồ như Lữ Trọng không phải chỉ do võ công cao thấp mà còn có thân phận địa vị. Dù cho kẻ có võ công cao hơn lão cũng không dám đến gây sự, thế mà bây giờ lại ra cơ sự ấy, có thể thấy Nam Dương chỉ có bề mặt là yên bình, còn bên trong đấu tranh đã đến giai đoạn căng thẳng. Thật không lạ gì khi La Vinh Thái công nhiên gây hấn, áp chế đệ tử Thiên Khôi phái.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Tạ Hiến Đình, kéo y vào hẻm hỏi: “Là kẻ nào mà lớn gan đến vậy?”

Tạ Hiến Đình lau nước mắt, bi phẫn nói: “Là tên gian tặc Quý Diệc Nông.”

Ba người ngạc nhiên: “Quý Diệc Nông là ai?”

Tạ Hiến Đình kìm không được nói: “Chắc là ba vị đại hiệp vừa mới đến đây. Quý Diệc Nông là hội chủ Dương Hưng hội trong tam phái tứ bang nhất hội, lâu nay cấu kết với phái Thụy Giang, bang Triều Thủy, bang Khôi Y, mưu đồ cướp lấy vị trí long đầu của Dương Trấn. Gia sư cực lực phản đối nên bị bọn chúng xem là cây đinh trong mắt. Hận nhất là hắn đã dẫn người ngoài đến gây sự, nên nhìn bề ngoài thì không có vẻ không quan hệ đến hắn nên không ai có thể trách cứ hắn được, dù ai cũng hiểu rõ chính Quý Diệc Nông hắn đứng sau chủ trì.”

Từ Tử Lăng lên tiếng: “Kẻ động thủ đả thương người là thần thánh phương nào?”

Tạ Hiến Đình căm phẫn: “Người đó chỉ nói là họ Vân, không ai biết lai lịch của y.”

Khấu Trọng trầm ngâm một lúc rồi nói: “Người cứ trở về trước, theo ta thấy người không nên giấu chuyện này, nếu không bọn La Vinh Thái đến trả thù, sư huynh đệ các người sẽ không trở tay kịp.”

Tạ Hiến Đình gật đầu nói: “Đại hiệp dạy phải.”

Rồi nhìn ba người hỏi: “Ba vị đại hiệp cao tính đại danh là gì? Tiểu tử về còn báo cáo lại.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Việc bọn ta là bằng hữu với Ứng huynh, người đừng nên nói ra, người về cứ miêu tả lại, Ứng huynh sẽ biết bọn ta là ai.”

Ba gã về đến khách sạn, trở về trong căn phòng nhỏ của mình, bỗng cảm thấy buồn cười.

Ngồi trên giường, Khấu Trọng lật bỏ mặt nạ quăng xuống bên cạnh, ngửa mặt lên than rằng: “Kệ bà hắn có hành tung hay không, bất quá bọn ta lập tức lên đường đến Quán Quân ngay, xem thử Lý Nguyên Cát có dám đuổi theo hay không.”

Từ Tử Lăng ngồi xuống bên cạnh gã, nói: “Đây gọi là có tật giật mình. Nơi này không phải là địa bàn của họ Lý, làm sao nhận được tin tức, dù cho bọn chúng liên lạc được với Hoắc Cầu, Hoắc Cầu dù cho có thần thông quảng đại có thể biết được tất cả những chuyện xảy ra ở Nam Dương, thì vẫn phải có thời gian để suy đoán ai đã ra tay với La Vinh Thái, còn chúng ta sẽ có thời gian sắp xếp.”

Đột Lợi đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, gật đầu đồng ý: "Tử Lăng nói đúng. Đêm nay chúng ta đến thăm dò Hoắc Cầu, ngày mai chia nhau hành sự, xem thử bọn người Lý Nguyên Cát và Vân Soái có vào thành hay chưa, sau đó mới tìm cách đối phó."

Khấu Trọng chống tay ngồi dậy, trầm ngâm: "Trong tam phái tứ bang nhất hội, chúng ta đã biết có phái Thiên Khôi, phái Thụy Giang với La Vinh Thái, Quý Diệc Nông ở Dương Hưng hội, ngoài ra có Triều Thuỷ bang, Khôi Y bang, rồi còn có Nam Dương bang của đại long đầu Dương Trấn, vậy một phái một bang còn lại là gì?"

Đột Lợi đáp: "Đó là Kinh Sơn phái và Trấn Dương bang. Thiếu soái nhớ không sai chút nào, người khác chỉ nói một lần là ghi nhớ hết."

Khấu Trọng ôm đầu nói: "Ta nhớ nhiều đến đau cả đầu, thật không biết tại sao bọn chúng lại đấu tranh với nhau? Nếu các bang phái ở Nam Dương chia năm xẻ bảy, người vui mừng nhất có lẽ là Chu Xán."

Từ Tử Lăng chợt lên tiếng cảnh báo: "Có người tới!"

Tiếng bước chân từ xa vọng lại, nhẹ mà đều đặn, hiển nhiên người này có võ công không tệ, y cố ý làm cho Từ Tử Lăng cảnh giác.

Tiếng bước chân dừng lại ở ngoài cửa, tiếp theo tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói của Ứng Vũ vang lên bên ngoài: "Ứng Vũ cầu kiến!"

Đột Lợi đứng dậy mở cửa, Ứng Vũ bước vào. Từ Tử Lăng ra hiệu cho y tới ngồi bên cạnh mình và Khấu Trọng.

Ứng Vũ kinh ngạc vì sự thân thiết ấy, ngồi xuống nói: "Hiển Đình thật chẳng ra sao, bắt chuộc người ta đến triều ghẹo gái thanh lâu, may mà ba vị giúp đỡ, chớ nếu không hậu quả khó tưởng tượng."

Khấu Trọng ngồi dậy, cười cười: "Yếu điệu thực nữ, quân tử hiếu cầu. Yêu đương là không có quy tắc hoặc giới hạn. Theo ta thấy Hiển Đình và Tiểu Uyển yêu nhau thật lòng, nếu không La Vinh Thái không cần dùng võ lực chia rẽ họ."

Ứng Vũ ngạc nhiên, khẽ lắc đầu như có ý không chấp nhận nổi. Nếu không phải người là Khấu Trọng danh chân thiên hạ, e rằng y đã lên tiếng phản bác.

Khấu Trọng thân thiết bá vai y, phân tích: "Kỹ nữ thanh lâu cũng có nhiều loại, nói cho ta biết, Hiển Đình có ngân lượng không?"

Ứng Vũ lắc đầu.

Khấu Trọng phớt lờ ánh mắt của Từ Tử Lăng và Đột Lợi, hỏi tiếp: “Võ công của hần có cao không? Có bản lĩnh gì đặc biệt không?”

Ứng Vũ cũng không biết giả hỏi như thế để làm gì, vẫn tiếp tục ngạc nhiên lắc đầu.

Khấu Trọng cười nói: “VẬY thì thế này, Hiễn Đình vừa thiếu ngân lượng vừa chẳng có bản lĩnh gì, đương nhiên Tiểu Uyển chỉ yêu con người hần. Nếu có tình có nghĩa như vậy, kẻ làm đại sư huynh như huynh nếu còn chia rẽ họ thì thật là tàn nhẫn bất nhân. Huynh hãy bình tĩnh mà suy nghĩ xem, giả sử có người chia rẽ Ứng huynh và lệnh sư muội, huynh sẽ có cảm giác gì?”

Ứng Vũ đỏ mặt, ấp úng: “Nhưng ta và Hà sư muội chẳng có gì hết. Ôi! Ta nên nói thế nào đây?”

Khấu Trọng nghiêm mặt: “Chúng ta là huynh đệ, Ứng huynh cứ nói thẳng cho ta biết, huynh có thích Hà sư muội không?”

Đột Lợi và Từ Tử Lăng đều thâm cười. Đang lúc mọi người đều có chuyện nhúc nhủ, thế mà Khấu Trọng lại để ý đến chuyện tình yêu trai gái của người khác, thật không biết giả ta có ý gì.

Quả nhiên Ứng Vũ nói: “Hiện giờ gia sư đang bị thương, phái Thiên Khôi sắp diệt vong, ta... chào ôi!”

Khấu Trọng mỉm cười: “Bình gia có câu ‘đàm tiếu dụng binh’, bọn ta sẽ giúp Ứng huynh ‘đàm tình dụng binh’, vừa tiện nhất cử tam đắc: vừa trị khỏi bệnh của lệnh sư, vừa trùng chấn lại uy danh của phái Thiên Khôi, lại còn có thể đoạt mỹ nhân về. Bọn ta thì sẽ dựa vào quý phái tìm hiểu mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra trong thành. Ứng huynh thấy đề nghị này thế nào?”

Từ Tử Lăng và Đột Lợi đều hiểu ra, bây giờ họ đang đau đầu không biết bằng cách nào có thể kiếm được thông tin tình báo của địch nhân. Dù cho cả ba đều đồng thời xuất động thì cũng không thể bao quát được cả bốn thành môn to lớn.”

Ứng Vũ giật mình: “Sao Thiếu soái lại tốt với ta đến thế? Tình cảm trai gái chỉ là chuyện nhỏ, nếu có thể giúp gia sư sớm ngày bình phục, tậ phái không đi đến chỗ diệt vong, Ứng Vũ...”

Khấu Trọng cắt lời y: “Đây gọi là nhân duyên. Ứng huynh nói như thế là sai rồi, tình cảm trai gái không phải là chuyện nhỏ mà là chuyện lớn suốt đời. Chỉ cần Ứng huynh thành

thật, bảo đảm có thể lấy được lòng sư muội. Không cần nói nhiều nữa, bây giờ chúng ta trước hết đến xem tình trạng của Lữ lão sư, rồi ta và Lăng thiếu gia sẽ liệu thương."

Ứng Vũ xúc động đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, rồi đến Đột Lợi. Đột Lợi kéo mặt nạ xuống mỉm cười: "Tại hạ là Đột Lợi, đến từ Đông Đột Quyết."

oOo

Khấu Trọng thu tay sau khi cẩn thận bắt mạch cho Lữ Trọng. Từ Tử Lăng, Đột Lợi, Ứng Vũ cùng với Lữ Hà đều thấy thần sắc gã nghiêm trọng, khiến lòng đều chùng xuống.

Lữ Trọng cố gắng mở mắt, thều thào: "Lão phu bị thương thế nào? Thiếu soái cứ nói thẳng, lão phu đã chuẩn bị tinh thần rồi."

Khấu Trọng nói: "Lữ lão sư thương thế rất nặng, may mà lão sư có căn cơ võ công thâm hậu, khi trúng chuồng đã kịp hộ tâm mạch, bằng không đã sớm mất mạng."

Lữ Hà tuôn nước mắt, nói: "Thiếu soái có thể trị cho phụ thân không?"

Khấu Trọng mỉm cười: "Lữ tiểu thư cứ yên tâm, Ứng huynh là bằng hữu của chúng ta, nếu trong một đêm chúng ta không thể trị thương cho lệnh tôn, làm sao nhìn mặt Ứng huynh."

Chuyện gán ghép quá lộ liễu này khiến Ứng Vũ vừa thích vừa ngượng, Từ Tử Lăng và Đột Lợi cũng nổi da gà.

Lữ Hà nghe nói có thể cứu được cha đương nhiên giãn cả mặt mày, liếc nhìn Ứng Vũ đầy cảm kích, nhưng vẫn bán tín bán nghi: "Chỉ trong một đêm là được sao?"

Lữ Trọng lại chép miệng nói: "Thiếu soái đừng an ủi lão phu, lão phu biết mình bị thương rất nặng, lục mạch bị khí âm hàn làm tắc nghẽn, dù gắng giữ mạng cũng không thể đi lại bình thường."

Khấu Trọng nói với vẻ tôn kính: "Khấu Trọng này làm sao dám xảo ngôn với Lữ lão sư. Chúng ta có luyện Trường Sinh Quyết của đạo gia, tiên thiên chân khí có thể khắc chế loại tà công dị pháp này, chúng ta đã có nhiều kinh nghiệm với việc này. Lăng thiếu gia hãy ra tay, nói đến trị thương, đương nhiên người bản lĩnh hơn ta!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: “Tà công dị pháp?” Vừa nói gã vừa cởi giày bước lên giường, ngồi xếp bằng sau lưng Lữ Trọng. Song thủ đẩy ra áp lên lưng Lữ Trọng.

Từ Tử Lăng giật mình, lui về phía Khấu Trọng, Khấu Trọng hỏi: “Minh bạch chưa?”

Từ Tử Lăng mặt vẫn còn kinh ngạc, biểu hiện cho thấy đã hiểu chuyện gì.

Ba người còn lại đều cảm thấy mờ mịt. Lữ Hà trong lòng đại loạn vội hỏi ngay: “Chuyện gì vậy?”

Chân khí của Từ Tử Lăng truyền vào người Lữ Trọng, gã vẫn ung dung lên tiếng trả lời: “Không quá ba canh giờ, lệnh tôn có thể hồi phục, sẽ không có dị chứng gì về sau.”

Lữ Hà và Ứng Vũ rõ ràng tin tưởng Từ Tử Lăng hơn lúc này hai người họ mới yên tâm. Chỉ thấy sắc mặt Lữ Trọng có những biến chuyển tốt, tư thế ngồi có vẻ khỏe khoắn hơn và âm khí trên mặt đã bắt đầu tan dần.

Khấu Trọng nói: “Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Ra đến căn phòng khách bên cạnh phòng ngủ, Khấu Trọng hỏi cận kề hình dạng kẻ đánh trọng thương Lữ Trọng là ai. Sau khi nghe Lữ Hà miêu tả kỹ càng, Khấu Trọng gật đầu: “Nếu ta đoán không sai, người này là cao thủ của Âm Quý Phái, tên gọi Vân Vũ Song Tu Tịch Thủ Huyền.

Lữ Hà và Ứng Vũ đều ngạc nhiên nói: “Âm Quý Phái là phái nào, tại sao chưa từng nghe nói?”

Đột Lợi chợt hiểu ra, ma chướng của Âm Quý Phái cuối cùng cũng đã thò đến đây. Chuyện này cũng hoàn toàn hợp lý, Âm Quý Phái ở phía Bắc Trường Giang, Âm Quý Phái có một cứ điểm tại Tương Dương, một khi muốn khuếch trương thế lực, thì Già Lâu La quốc là tuyến thủ yếu nhất, có thể chọn để khai đao.

Nói không chừng Quý Diệc Nông của Dương Hung hội cũng là người của Âm Quý Phái, chỉ cần y ngồi vào vị trí của Dương Trấn, xem như Nam Dương rơi vào tay Âm Quý Phái.

Khấu Trọng giải thích: “Đây là một tà phái bí ẩn và tà dị nhất trên giang hồ, chắc Lữ lão sư sẽ biết. Có điều không nói cho các người nghe mà thôi, xem ra cách làm thông minh nhất bây giờ là đợi Lữ lão sư tỉnh dậy, lập tức rút khỏi Nam Dương. Nghe nói phái Thiên Khôi có phân đà ở nơi khác, phải không?”

Ứng Vũ lộ vẻ khó xử, khổ não nói: “Thiếu soái có đề nghị này, đủ biết khả năng của chúng ta không thể làm gì được Âm Quý Phái. Nhưng gia sư lại là bằng hữu với Dương Trấn bang chủ, chắc chắn sẽ không bỏ ông ta mà đi.”

Đột Lợi hỏi: “Bây giờ Dương Trấn ở đâu?”

Lữ Hà nói: “Mấy ngày trước Dương thế bá đã đi tới Quán Quân, vẫn chưa trở về.”

Khấu Trọng và Đột Lợi đưa mắt nhìn nhau, đều suy đoán Quý Diệc Nông nhân cơ hội này ra tay, làm suy yếu lực lượng ủng hộ Dương Trấn ở Nam Dương.

Khấu Trọng thần nhiên nói: “Thành công hay thất bại chỉ xem đêm nay. Cần phải tiên pháp chế nhân, chúng ta đi gặp Quý Diệc Nông để xem thử y giờ trò gì.”

Nói chưa dứt lời, các đệ tử hét hải chạy vào báo: “Người của Thụy Giang bang đến rồi!”

Trước khi bước vào đại đường, Khấu Trọng kéo Ứng Vũ sang một bên, khẽ nói: “Xem bộ dạng của huynh bây giờ, làm sao được Hà sư muội ngưỡng mộ. Mọi chuyện đã có bọn ta chống lưng, chí ít phải tỏ ra là người kế thừa của Lữ lão sư, đừng sợ con bà nó gì hết!”

Ứng Vũ khẽ gật đầu, uốn ngực mạnh mẽ bước vào trong sảnh, Đột Lợi và Khấu Trọng đi theo sau, tiếp theo là Lữ Hà, Tạ Hiến Đình và bốn đại đệ tử khác.

Chưởng môn của Thụy Giang bang La Trường Thọ ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn Ứng Vũ rồi dừng lại ở Đột Lợi và Khấu Trọng. Phía sau lưng y có lối nhỏ khoảng hơn mười người, ai nấy mục quang hung dữ, trông có vẻ như muốn gây sự hỏi tội. Hai bên La Trường Thọ lại có hai người, đại hán phía bên trái mặc áo xám, đó là bang chủ của Khôi Y bang ‘Ác lang quân’ Hạ Trị Bình, người bên phải là tổng đường chủ ‘Thiết xích’ Kỳ Tam của Triều Thuỷ bang. Ứng Vũ thi lễ cúi chào ba người theo vai vế.

La Trường Thọ lạnh lùng nói: “Lữ Trọng ở đâu?”

Người của phái Thiên Khôi đều biến sắc, La Trường Thọ gọi đích danh của Lữ Trọng, thật là không nể mặt tí nào.

Khấu Trọng đẩy Ứng Vũ một cái để nhắc y, y mới biết mời mọi người đến ngồi xuống ghế. Ứng Vũ ngồi ở giữa, Khấu Trọng và Đột Lợi ngồi hai bên, bọn Lữ Hà đứng phía sau Ứng Vũ, tạo thành hình thế đối lập.

“Bình!”

Bang chủ Khôi Y bang Hạ Trị Bình lộ vẻ "Ác lang quân" vỗ mạnh lên bàn, khiến ly tách trên bàn kêu lanh canh, giận dữ quát: "Ứng Vũ nhà ngươi có phải câm không? Lữ Trọng đang ở đâu? Chẳng lẽ không thèm gặp mặt bọn ta?"

"Thiết Xích" Kỳ Tam cười nhạo: "Hạ bang chủ chó nổi giận, nói không chừng Lữ Trường chủ chẳng còn mặt mũi nào gặp ai hết!"

Khấu Trọng và Đột Lợi đều biết đối phương ngại nhất là Lữ Trọng cho nên cố ý xuất ngôn thăm dò. Nếu chẳng phải Lữ Trọng bị thương, bọn chúng đã không dám kéo tới đây.

Ứng Vũ cuối cùng nổi giận, trầm giọng: "Gia sư đang có việc ra ngoài, nếu ba vị muốn gặp, xin đợi đến ngày mai."

La Trường Thọ ngửa mặt cười lớn, đưa mắt nhìn Khấu Trọng và Đột Lợi rồi quay lại nhìn Ứng Vũ, cất giọng lạnh lùng: "Được! Lữ Trọng không có ở đây, gặp người cũng vậy. Lệnh sư đệ hòa với người ngoài, đả thương đệ tử của La mỗ, món nợ này tính thế nào?"

Khấu Trọng suýt tí nữa buông lời mỉa mai, nhưng cũng kìm được, nhìn Ứng Vũ với ánh mắt khích lệ.

Ứng Vũ cũng thấy tức giận, thu nhiếp tâm thần, tạo vẻ mặt lạnh lùng không tỏ giận dữ ra ngoài, đáp rằng: "La bang chủ đã nặng lời rồi. Lệnh lang cậy thế ngang ngược, hành hung tể sư đệ ở nơi đông người, may mà huynh đệ kết bái của Ứng Vũ ra tay trượng nghĩa. Dẫu cho Hiển Đình có điều không phải, xin công tử cũng nên trực tiếp nói chuyện với ta. Như vậy thật quá xem thường phái Thiên Khôi của chúng ta rồi."

Bọn gã đã thương lượng chuyện "kết bái huynh đệ" từ trước, vì nếu không có quan hệ với tam phái tứ bang nhất hệ thì chiếu theo quy cũ giang hồ, người ngoài không có quyền xen vào.

La Trường Thọ tức thời cứng họng, thật không ngờ tình hình lại trở nên căng thẳng vậy, một Ứng Vũ xưa nay rụt rè nhút nhát lại trở nên mạnh dạn cứng rắn đến vậy.

"Ác lang quân" Hạ Trị Bình quát vang: "Ứng Vũ nhà ngươi chẳng xem bậc tôn trưởng ra gì, có phải đã ăn gan hùm rồi không?"

Lữ Hà kìm không được quát trả: "Kính người mới được người kính, bang chủ đã không nói lý lẽ trước."

Khi hai mắt Hạ Trị Bình đang tràn đầy hung quang thì Kỳ Tam cười xen vào: "Hổ phụ không sinh khuyển nữ, không hổ là con gái của Hoàn Thủ Dao Lữ Trọng. Để Kỳ thúc thúc nói

lý lẽ với người, hai vị huynh đệ kết bái của đại sư huynh người mọc ở đâu ra thế? Đến Nam Dương này làm gì?”

Khấu Trọng thầm khen hay. Trong ba kẻ cầm đầu, có vẻ Kỳ Tam là khôn ngoan nhất. Gã nhấp một ngụm trà rồi mới từ tốn nói: “Ta tên Hồ Tam, hần tên Hồ Tứ, cũng thuộc về đồng môn với Quý Diệc Nông, không tin cứ hỏi lai lịch thật sự của lão Quý. Lần này đi ngang qua đây, cũng vì bọn ta chuyên trừng trị kẻ ác, giết hết kẻ ác một nơi rồi mới đến nơi khác tìm kẻ ác. Chao ôi, kẻ ác khó tìm, công việc làm ăn của ta càng ngày càng tẻ.”

Người bên đối phương đều dùng dùng nổi giận. Đột Lợi đã sớm không chịu được, đứng phắt dậy quát: “Đừng nhiều lời, các người cùng lao lên cả hay đơn đả độc đấu với lão tử?”

Nói rồi vung cây Phục Ứng Thương, nhất thời bộc lộ khí thế bức người, uy vũ vô cùng.

La Trường Thọ, Hạ Trị Bình, Kỳ Tam dù võ công không bằng Đột Lợi, nhưng đấu sao đã lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, chỉ cần nhìn thấy đường thương của “Hồ Tứ” Đột Lợi cũng đủ biết y thuộc hàng cao thủ, trong lòng đều lo sợ.

Kỳ Tam giảo hoạt, cười hì hì: “Nếu Ứng hiền diệt muốn giải quyết bằng võ lực, phá hoại hòa khí ở Nam Dương, nhất phái nhị bang của bọn ta đương nhiên sẽ đấu với quý phái đến cùng, có điều không biết đây có phải là ý của Lữ huynh hay không?”

Lần này đến lượt Ứng Vũ không biết nói thế nào. Đột Lợi thu thương về, chợt bật cười: “Kỳ tổng đường chủ nói rất phải, theo ta thấy đây chỉ là hiểu lầm, song La bang chủ sai là ở chỗ không nên cùng Kỳ đường chủ và Hạ bang chủ đến đây để hỏi tội, biến chuyện nhỏ thành lớn, thì bảo trì hòa khí chỗ nào? Nếu lúc trước Hồ Tứ ta không nương tay, e rằng La bang chủ không có người kế thừa hương hỏa. Bây giờ là chiến hay hòa, thỉnh La bang chủ cứ nói với Thiên Khôi phái một lời.”

Gã ở đông Đột Quyết là nhân vật đứng thứ nhì, quyền lực cao vợi, nên khi mở miệng phát ngôn, tự nhiên cũng có khí độ trấn nhiếp lòng người.

Kỳ Tam lập tức im miệng, để La Trường Thọ tự quyết định.

Hạ Trị Bình có ý muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không cất lời.

Sắc mặt La Trường Thọ lúc này rất khó coi, âm tình bất định, mãi một lúc sau mới phất tay đứng dậy, lạnh lùng quát: “Ngày mai ta sẽ lại đến, ta phải đích thân nói chuyện với Lữ Trọng.”

- o O o -